

உ

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு.

துணர் ௰உ	தாது, ஆவணி	மலர் ரு

உ

பரணர் என்னும் ஆராய்ச்சி நூல்

திரு. வித்துவான், ஔவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், போர்டு உயர்தரக்கலாசாலை, திருவத்திபுரம்

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 12. மலர் 4. பக்கம் 128.)

இந்நிலையில், விதிகளின் இயல்பினைச் சிறிது ஆராய்தல் இன்றியமையாதாகின்றது. "விதியெல்லாம் எய்தாததனை யெய்துவிப்பதூஉம், ஒருகாலெய்தி ஒருகாலெய்தாதாகற்பாலதனை அவ்வழியும் இகந்துபடாமற் காத்து நியமமாக எய்துவிப்பதூஉம், ஈரிடத்தும் எய்தற்பாலதனை ஒருமருங்கு மறுப்பதூஉமென மூவகைப்படும்" என்பர் ஸ்ரீமாதவச் சிவஞானமுனிவர். பொது, சிறப்பு எனவரும் இருவகையும் அடங்க "விதியெல்லாம்" எனப் பொதுப்படக் கூறியது காண்க. இம்முறைப்படியே,

"ஐகாரவிறுதிப் பெயர்" என்னும் பொதுவிதி, "வேற்றுமையல் வழி" (தொகை.16) என்புழி எய்தாத வல்லெழுத்து மிகுதியினை எய்துவித்ததாக,'விசைமரக்கிளவியும்'(உயிர்.79)என்னும் சிறப்பு விதி, அவ்வாறெய்திய வல்லெழுத்து மிகுதியினை விலக்கிற்று. இவ்வாறு எய்தியதனை விலக்கி, "பனையும் அரையும்" என்னும் சிறப்புவிதி அம்முப்பேறும், ஈற்றுஐகாரக்கேடும் விதிப்ப அதன் பின்தோன்றிய "பனையின்முன்னர்"என்னும் சிறப்புவிதி,ஐகாரக் கேட்டை இகவாமற்காத்து, அம்முப்பேற்றை விலக்கி, எய்தாத ஆகாரப்பேற்றினை விதித்தது. பின்பு, "கொடிமுன்வரினே" என்னும் சிறப்புவிதி, முன்னைச்சிறப்பு விதியால் காக்கப்பட்ட ஐகாரக்கேட்டையும், ஆகாரப்பேற்றையும் விலக்கி, பொதுவிதி யால் எய்தியதனை இகந்துபடாமற் காத்தது; இவ்வாறு, பொது விதியால் முடிந்ததனையே, குறித்துவருகிளவி மேல்வைத்து முடித்ததனாற் பயன், பனையென்னும் சொல், இக்கூறிய சிறப்பு விதிமுடிபேயன்றி, பொதுவிதியால்முடிபு பெறினும் அமையும் என்பதாம். இப்பொருள்கோள், எடுத்தோத்தும், இலேசும் இல்வழி உத்திவகையாலும் பிறவாற்றானும் அமைக்கப்படும் மரபு கருதி, "பனைத்திரள்" என முடிவதனை "கொடிமுன் வரினே" என்ற சூத்திரத்து, "அவண்" என்றஇலேசினால் உரைகாரர்கள் அமைத்து முடித்தனர். இந்நெறியெல்லாம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் முதலாயினார் காலத்தேயே நம் நாட்டில் நிலவி வந்தனவாகலின், பரணர் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்க்கு உடன்பாடேயாம். ஆகலின், அவர்கள், இவ்விலக்கண நெறிக்கு மாறுபட்ட முடிபு வகுத்தல் கூடாமையின், "பனைத் திரள்" எனப் பரணர் கூறியது தொல்காப்பியத்துக்கு மாறு பட்டதன்றாம் என்று கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி, திரு. ரெட்டியாரவர்கள், "பொதுவிதி, சிறப்புவிதி யால்கெடும்" என்று கூறுகின்றனர். மேலே ஆராய்ந்துகாட்டிய வற்றால், சிறப்பு விதிகளால் பொதுவிதி கெட்டழியாது, ஒராற் றால் வற்புறுத்தப் பெற்றமை புலனாமாகலின், அவர் கூறுவது பொருந்தாமை பெறப்படும். மேலும், சிறப்பு விதிகளால், பொதுவிதிகள் கெடுவது உண்மையாயின், ஆசிரியன்மார் பொது

விதி வகுத்துக் கூறல் பயனில கூறலாம். அல்லதூஉம், பொது விதிகள் பொருள் பலவற்றிற்குப் பொதுவாகிய இலக்கணம் கூறுவனவாகலின், ஒவ்வொரு பொருளினும் தனித்தனிநிற்கும் சிறப்பிலக்கணம் கூறிச்சேறல் முடியாதாம். ஆகவே, அவற்றைத் தெரிந்துணர்தற்காகவே சிறப்பு விதிகள் தோன்றுகின்றன. பொதுவிதி கூறும் பொதுவிலக்கணம் இலக்கியமெங்கும் பொதுவாய் நிரம்பி நிற்றல்போல, சிறப்பிலக்கணம் நிரம்பி நில்லாது என்பது இலக்கண அறிஞர் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்த வுண்மையாகும். ஆகவே, பொதுவிதி பரந்த பண்புடையதென்றும், சிறப்புவிதி அன்னதன்றென்றும் தோன்றுதலின், சிற்றெல்லைத்தாகிய சிறப்பு விதியால், பேரெல்லைத்தாகிய பொதுவிதி கெடுமென்று கூறல் நிரம்பாமை பெறப்படும். அல்லதூஉம், மேற்காட்டிய விதிகள், எய்தாததனை எய்துவித்தலும், எய்தியதனை ஒருமருங்கு விலக்குதலும், எய்தியது விலக்கிப் பிறிதொன்று வகுத்தலும், முன்னர் விலக்கியதனையே ஒராற்ருல் எய்துவித்தலும் செய்யக் காண்கின்றேமேயன்றி, பொது விதியைக் கெடுத்து, அது தனக்குரிய இலக்கியங்களின்மேற் செல்லாவாறு தடுப்பதனைக் காண்கிலோம். சிற்றெல்லைத்தாகிய சிறப்புவிதி, பொதுவிதியை விலக்கலுறின், தன்னெல்லைக்கண் அஃது எய்தாவாறு விலக்கி, ஒழிந்தவற்றின் மேற்சேறற்கண் அதனை விலக்குதல் கூடாமையின், பொதுவிதி சிறப்புவிதியாற் கெடும் என்றல் அமையாமை காண்க. ஆசிரியர் ஸ்ரீமாதவச் சிவஞானமுனிவரும், "பொதுவிதி ஆயிரம்கூடினும், விதந்தெடுத்தோதும் சிறப்புவிதி ஒன்றானே விலக்கப்பட்டு, அஃது ஒழிந்தவற்றின் மேற்செல்லும்" என்றே கூறியருளினர். ஈண்டும் முனிவர் பெருமானுர், பொதுவிதி சிறப்பு விதியால் விலக்கப்பட்டுக் கெடும் என்னுது, "அஃது ஒழிந்தவற்றின் மேற்செல்லும்" என்றே கூறியிருத்தல் காண்க.

இனி, திரு. ரெட்டியாரவர்கள் "கொடிமுன்வரினே" என ஆசிரியர் விதந்தோதியதுபோல, திரள் என்பதனையும் ஓதாமையின் பனைத்திரள் என்று வருதல் அமைதியன்று என்கின்றனர். "பனையின் முன்னர்", "கொடிமுன்வரினே" என்ற

சிறப்பு விதிகள், வருமொழி நோக்கி எழுந்த செய்கை கூறுவன வாகலின், "பனையுமரையும்" என்னும் சிறப்புவிதி நிலைமொழிக்கே யுரித்தாயிற்று. ஆகவே, அச்சிறப்புவிதிக்கண், "நினையுங்காலை அம்மொடு சிவணும்' என்பதற்கு, "வினை யெனப்படுவது வேற்றுமைகொள்ளாது நினையுங்காலைக் காலமொடுதோன்றும்" (சொல்.வினை.1.) என்றவிடத்து, ஆசிரியர் சேனாவரையர் "நினை யுங்காலை" என்பது பற்றிக் கூறியது போல, ஈண்டு, பனை யென்னும்சொல் அம்முப்பெறாது முடிதலும் உண்டு; அதுவும் ஆராயுங்கால், அம்முப்பெற்று முடிதற்கண் நீக்கப்படாது என்றற்கு "நினையுங்காலை" என்றார் என்று கூறிக்கொள்ளல் வேண்டும். கொள்ளவே, "பனைத்திரள்" "பனைப்போழ்" (புறம்.22) என்பன பனந்திரள், பனம்போழ் எனமுடிவது தோன்றும். தோன்றவே பொதுவிதியால் அம் முப்பெறாது வல்லெழுத்துமிக்கு முடிவனவும், அது பெற்று முடியும் என எய்தியதனை ஒருமருங்கு விலக்குதற்கு வருமொழி குறித்த சிறப்புவிதி யெழுந்தனவாகலின், அவ்வுண்மை காணாது, திரள், போழ் என்பனஎடுத்தோதாமையின், தொல்காப்பியத்துக்கு மாறுபட்டன என்றல் நிரம்பாதாம். நச்சினார்க்கினியரும், நன்னூலாரும், உறழ்ச்சி முடிபு கூறுதல் காண்க. "இரும்பனை வெண்டோடு" (புறம்.45) "பனைநுகும்பு" (புறம்.249) எனப் பிறண்டும், பனையென்னும் சொல், அம்முப்பெறாமை முடிதல் காண்க. இவையனைத்தையும் ஆசிரியர் எடுத்தோதாமையின், தொல்காப்பியத்துக்கு மாறுபட்டன என்றல்வேண்டும். அன்றி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், பரந்துபட்ட வழக்கினவாய்வரும் இம்முடிபுகளை அறியாது கூறினர் என்றல் வேண்டும். பெரும் புலவர்கள் இலக்கணவிதிகட்கு அடங்கியிராது, தம்கருத்தின்படி செய்யுள் செய்வர் என்னும் துணிபு கொள்வதாயின், அக் கொள்கை சிறுபான்மையாமேயன்றிப் பெரும்பான்மையன்மை, வரலாற்று நெறிக்கண் இனிது உணரப்படுதலின், பெரும்பான் மைத்தாகிய இம் முடிபு அந் நெறியின் பாற்படும் என்று கோடலும் பொருந்தாதாம். மேலும், குறித்து வருகிளவிகள் அனைத்தையும் எடுத்தோதி அமைக்கலுறின் இலக்கண விதிகள் வரம்பின்றிப் பல்கும். ஆகவே, எடுத்தோதாமைபற்றி, இதனை

மாறுபட்டதெனக் கோடல் நிரம்பாமை பெறப்பட்டது. "பனைக் கையும்மதவேழம் உரித்தவன்" எனத் திருநாவுக்கரசு சுவாமி களும் கூறுதல் காண்க.

இக்கூறியவாற்றால், பொதுவிதியின் பாந்தபண்பின்கண் அடங்கி, சிறப்புவிதிகளின் சிற்றெல்லையைக் கடந்து நிற்கும் இலக்கிய நெறிபற்றி ஆசிரியர் பரணர் முதலாயினர் காட்டிய சொன் முடிபுகளே, தொல்காப்பிய இலக்கணவிதிக்கு மாறுபட் டனஎன்று கோடல் நிரம்பாதென்பது கூறியவாறும். இவ் வுண்மை இக்காலவழக்கு நூல் விதிகளின் அமைதியினை அவ்வப் போது உயர்நீதி மன்றங்களில் (High courts) சான்றோர் வகுத் துக்காட்டும் நெறிபற்றி ஆராய்வார்க்கு இனிது புலனாகும். இனி, "பனையும் அரையும்" என்னும் விதி, அம்முப் பெறுதனவும் பெற்று முடிதலையே சிறப்பித்தமையின், அவை அது பெறாது முடிதற்குரிய இயைபு, "கொடிமுன்வரினே" என்றசூத்திரத்து, சிறந்து நின்றலின், உரையாசிரியர், "ஐயவண் நிற்ப" என்புழி, "அவண்" இலேசினால் முடித்தனர் என்று கொள்ளல்வேண்டும். உயர்நீதி மன்றத்துச் சான்றோரும், ஒரு முடிபு கருதுமிடத்து, விதிகள் இரண்டு உளவாயவழி, ஒன்று பொதுவாயும், ஏனையது சிறப்பும், நேர்மையும் உடையதாயுமிருப்பின், அவற்றுள், பின் னதே கோடற்குரித்து என்கின்றனர். ("When there are two articles which may possibly govern a case, the one more general and the other more particular and specific, the latter ought to be applied" H. C. Mitras Indian limitation Act. 7th Ed n page. 5.)

இனி, இக்காலத்து ஆராய்ச்சியாளர் சிலர், மேனாட்டறிஞ ரின் அறிவு நெறியினைப் பின்பற்றிச்செல்லும் விழைவு மிகுதி யால், சில பொருந்தாமுடிபினை மேற்கொள்ளுகின்றனர். ஒன்று கூறுவேம். மேனாடுகளுள், ஆங்கிலநாட்டு மொழிக்குத் தொல் காப்பியம்போல, வழக்குஞ்செய்யுளும் குறைவற ஆராய்ந்து முடிபு வகுக்கப்பட்டதோர் இலக்கணநூல் இன்று. "வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால் எனும் பெருவழக்குக்கு இழுக்கு முண்டோ" என்னும் பொருளுரை அவர்மொழி மரபுக்கு

அமைந்ததாகும். அவர் நாட்டுச் சான்றோர் செய்யுட்கள்பொருளும், ஓசையும், பிற நலங்களும் செவ்வையாய் அமைந்து விளங்கி, அவர் வழங்கும் மொழியிலக்கண நெறிக்கு மாறுபட்டு நிற்பவாயின் அம்மாறுபாடு நோக்காது, அவற்றைத் தழீஇக் கோடல் அந்நாட்டவர் மரபு. மக்கள் உள்ளத்துஎழும் எண்ணங்கட்கேற்ப மொழியும், அவற்றிற்கேற்ப, காலநிலை மாறினும், பெரும்பான்மையும் தம் இயற்கைநிலை மாறாதவகையில் இலக்கணமுடிபுகளும் இயல்பாகவே வாய்க்கப்பெற்ற நம் நாட்டுச் சான்றோர், அவ்வாறு மாறுபடுவனபோலத் தோன்றுவனவற்றையும் இலக்கணத்துள்இடமும், நெறியும் அறிந்து அமைத்துக் கொள்வர்; அவ்விலக்கண விதிகளும், எதிர்காலத்துப் பிறக்கும் சொன் முடிபுகள் இயல்பாகவே தம்பால் அடங்குமாறு அமைந்திருக்கும். மேலும், இலக்கணவமைதிகடந்து செல்வன ஒரு நெறிப்படாது, பல நெறியினவாய்ச் சென்று வரம்பின்றிநிற்கும் என்பதும். அந்நிலையில் சான்றோர், சாலார் ஆகிய இருதிறத்தார் மாட்டும் வேற்றுமையின்றி வரிசையிழந்து நிற்கும் என்பதும் பிறவும் பண்டைக்காலத்துப் பெரியோர் உட்கோளாகும். பண்டைச் சான்றோர் வரிசையறிந்து செய்யப்பெறும் சிறப்பினையே சிறப்பாகக் கொண்டிருந்தனரென்பது அவர் பாடிய பாட்டுக்களால் இனிது விளங்கும். ஆதலின், மேனாட்டு அறிவுநெறி வேண்டற்பாலதேயாயினும், அந்நெறி வகையினுள், நம்நாட்டு அறிவு நெறிக்கும், மொழி யமைதிக்கும், இயற்கை நிலைக்கும் ஏற்பனவே கோடற் பாலனவாம்.

இனி, இந்நூற்கண், அறிஞர் மனத்தைக் கவரத் தக்க நிலையில் அமைந்து இன்பஞ்செய்யும் பொருள் நலங்கள் அடுத்த கட்டுரையில் ஆராயப்பெறும்.

செருத்துணையாரும் புகழ்த்துணையாரும் அவதரித்த திருப்பதிகள்

திரு. T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார் அவர்கள்
தமிழ்ப்பண்டிதர், வாணாதுறை ஹைஸ்கூல் கும்பகோணம்

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 12, மலர் 4, பக்கம் 158)

II

சிவனடியார் அறுபத்து மூவருள் புகழ்த்துணை நாயனார் என்பவரும் ஒருவர். இவர் செருவிலிபுத்தூரில் ஆதிசைவ மரபிலே தோன்றிச் சிவபெருமானை முறைப்படி அருச்சித்து வரும் நாட்களில், கொடிய பஞ்சம் உண்டாக, அதனைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் தளர்ச்சியுற்ற நிலையிலும் தம் தொண்டினைக் குறைவறச் செய்துகொண்டு வந்தனர். நாள்தோறும் வறுமையால் மெலிவுற்றுவந்த புகழ்த்துணையார், ஒருநாள் சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டும்போது, அவ்விறைவன் திருமுடி மீது திருமஞ்சனக் குடத்தை உடல் தளர்ச்சியினால் தாங்க முடியாமல் போட்டு விட்டார். உண்மைத் தொண்டராகிய இவ்வடிகளது வறுமை ஒழியுமாறு, பஞ்சம் நீங்கும் வரையில் சிவபெருமான் நாள்தோறும் இவருக்கு ஒரு பொற்காசு அளித்து வந்தனர். படிக்காசு பெற்ற புகழ்த்துணையார் இறைவன் திருவருளை நினைந்து நினைந்து மனம் உருகித் தம் திருத்தொண்டை முட்டின்றிச் செய்து வந்தார். பஞ்சமும் நீங்கிற்று. எந்நாளும் திருத்தொண்டை வழாது புரிந்துவந்த இவ்வடிகள், இறுதியில் சிவபதம் எய்தினர். இவ்வரலாற்றைப் பெரிய புராணத்திற் காணலாம்.

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் ஆசிரியராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியும், பெரிய புராணத்தின் ஆசிரியராகிய சேக்கிழாரடிகளும், புகழ்த்துணைநாயனார் அவதரித்துத்தொண்டு புரிந்து இறைவன் திருவடியையடைந்த திருப்பதி செருவிலிப் புத்தூர் என்று தம் நூல்களில் கூறியுள்ளனர்.

இதனை,

'செருவிலி புத்தூர்ப் புகழ்த்துணை வையஞ் சிறுவிலைத்தா
உருவலி கெட்டுண வின்றி உமைகோனை மஞ்சனஞ்செய்
தருவதோர் போதுகை சோர்ந்து கலசம் விழத்தரியா
தருவரை வில்லி அருளின் நிதியது பெற்றனனே.'

திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி. பா. 67.

'செருவிலிபுத் தூர்மன்னுஞ் சிவமறையோர் திருக்குலத்தார்
அருவரைவில் லாளிதனக் ககத்தடிமை யாமதனுக்
கொருவர்தமை நிகரில்லார் உலகத்துப் பரந்தோங்கிப்
பொருவரிய புகழ்நீடு புகழ்துணையார் எனும்பெயரார்'

பெரியபுராணம் புகழ்த்துணைநாயனார் புராணம் பா. 1.

என்ற பாடல்களால் இனி துணரலாம். புலவர் பெருமான்களாகிய இவ்விருவரும் இங்ஙனம் கூறியிருக்க, சந்தானசாரியருள் ஒருவராகிய கொற்றங்குடி உமாபதிசிவனார், தாம் இயற்றியுள்ள திருத்தொண்டர் புராண சாரத்தில் புகழ்த் துணையாரது திருப்பதி அழகார் திருப்புத்தூர் என்று குறித்துள்ளனர்.[1] எனவே, செருவிலிபுத்தூர்க்கு அழகார் திருப்புத்தூர் என்ற பெயரும் உண்டுபோலும். ஆனால், செருவிலிபுத்தூர் என்ற பெயருடைய ஊர் இந்நாளில் யாண்டும் காணப்படவில்லை. நாயன்மார்கள் அவதரித்தருளிய திருப்பதிகளை யாவரும் அறிந்துகொள்ளுமாறு மிகத் தெளிவாகக் கூறிச்செல்வது, சேக்கிழாரடிகள்பால் காணப்படுந் தனிச் சிறப்புக்களுள் ஒன்றாகும். இவ்வுண்மையை, ஆனாய நாயனாரது திருப்பதி மேல்மழநாட்டில்

---

1. புண்ணியர்கள் புகழ்அழகார் திருப்புத்தூர்வாழ் புகழ்த்துணையார் [அகத்தடிமைப் புனிதர்சின்னாள்
மண்ணிகழ மழைபொழியா வற்காலத்தால்வருந்துடலம் நடுங்கிடவு [மணிநீரேந்தி
அண்ணல்முடி பொழிகலசம் முடிமேல்வீழ அயர்ந்தொருநாள் [புலம்பவரன் அருளாலீந்த
நண்ணலரும் ஒருகாசுப்படியால் வாழ்ந்து நலமலிசீர் அமருலகம் [நண்ணினாரே

திருத்தொண்டர் புராணசாரம்-பா-61

உள்ள மங்கலம் எனவும், திருநாளைப்போவாரது திருப்பதி மேற்காநாட்டில் உள்ள ஆதனூர் எனவும், குறும்ப நாயனரது திருப்பதி மிழலை நாட்டுப் பெருமிழலை எனவும், செருத்துணை யாரது திருப்பதி மருகல் நாட்டுத் தஞ்சாவூர் எனவும் அடிகள் கூறியிருத்தலால் நன்கறியலாம். இத்தகையார், புகழ்த்துணை யாரது திருப்பதியாகிய செருவிலிபுத்தூர் எந்நாட்டில் உள்ளது என்பதை உணர்த்தாமைக்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. இந் நிலையில், உமாபதி சிவனர் அஃது அழகார் திருப்புத்தூர் என்று எவ்வாறுணர்ந்தனரென்பது ஆராய்தற்குரிய தொன்றாகும்.

இனி, ஏழாந் திருமுறையில் புகழ்த்துணையார் வரலாற் றைக்கூறும் பாடல் ஒன்று உளது. அது சைவசமய குரவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய அரிசிற்களாப்புத்தூர்ப் பதி கத்தில் உள்ளது. அஃது,

'அகத்தடிமை செய்யு மந்தணன்தான் அரிசிற்புனல் கொண்டுவந் [தாட்டுகின்றான்
மிகத்தளர் வெய்திக் குடத்தையு நும்முடிமேல் விழுத்திட்டு [நடுங்குதலும்
வகுத்தவனுக்கு நித்தற்படியும் வருமென் றொருகாசினை நின்ற [நன்றிப்
புகழ்த்துணை கைபுகச் செய்துகந்தீர் பொழிலார் திருப்புத்தூர்ப் [புனிதனீரே.'

என்பதாம். இப்பாடலில் கூறப்பெற்றுள்ள புத்தூர், அரிசில் என்னும் ஆற்றின் தென்கரையிலிருத்தலால் அரிசிற்களாப் புத்தூர் என்ற பெயரையும் எய்தியுள்ளது. அன்றியும், இதனை அழகார் திருப்புத்தூர் என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் வழங்கி யுள்ளனர் என்பது, 'அரிக்கும்புனல்சேர் அரிசிற்றென்கரை அழகார் திருப்புத்தூர் அழகனீரே' என்னும் அவ்வடிகளது திருவாக்கினல் அறியப்படுகின்றது. எனவே, புகழ்த் துணை யாரது திருப்பதி அழகார் திருப்புத்தூர் என்று உமாபதி சிவனர் தம் திருத்தொண்டர் புராண சாரத்தில் குறித்தமைக் குக்காரணம், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது அரிசிற் கரைப் புத்தூர்ப் பதிகமேயாகும். இந்நாளில், அழகார் திருப்புத்தூர்

என்பது அழகாத்திரிப்புத்தூர் எனவும், அழகாப்புத்தூர் எனவும் வழங்கப்படுகின்றது. இது, கும்பகோணத்திற்குத் தென்கிழக்கில் நான்குமைல் தூரத்தில், குடவாயிலுக்குச் செல்லும் பெருவழியில் அரிசில் ஆற்றின் தென்கரையில் இருக்கின்றது. இத்திருப்பதியில் அவதரித்துத் திருத்தொண்டு புரிந்து இறைவன்பால் படிக்காசு பெற்ற புகழ்த்துணையாரைத் தம்பதிகத்தில் வைத்துச் சிறப்பித்துள்ள சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் 'அரிசிற் புனல்கொண்டு வந்தாட்டுகின்றான்' என்று அரிசிலாற்றையும் குறித்திருப்பது உணரற்பாலதாகும். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும் தமது அரிசிற்கரைப் புத்தூர்ப் பதிகத்தில்,

'அலந்த அடியான் அற்றைக் கன்றூர் காசெய்திப்
புலர்ந்த காலை மாலை போற்றும் புத்தூரே'

என்று புகழ்த்துணையார் இத்தலத்திற்செய்த திருத்தொண்டைப் பாராட்டியுள்ளனர். ஆகவே, சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தராலும், சுந்தரமூர்த்திகளாலும் குறிக்கப் பெற்றதும், இக்காலத்தில் அழகாப்புத்தூர் என்று வழங்கப் படுவதும் ஆகிய அரிசிற்கரைப்புத்தூரே அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராகிய புகழ்த்துணைநாயனாரது திருப்பதி என்பது நன்கு விளங்குதல் காண்க.

திருக்குறளுதலிய நெறிமுறை

K. சோமசுந்தரம்பிள்ளை B.A., B.L., தஞ்சாவூர்

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 11 மலர் 4 பக்கம் 215)

இனி இல்வாழ்வான் மனத்தின்கண் மாசில்லாததற்கு மனத்தின் கண்ணே நிகழும் வெகுளியை நீக்க முயலல் வேண்டும். இவ்வெகுளியே நகையையும் உவகையையும் கொல் லும் சினம். இஃது கேடு மிகவும் பயப்பதினுன், சினத்தைக் காத்து அதனைத் தமக்கு அடிமையாக்கி அஃது என்றும் தம் மிடம் தோன்றாது செய்திடல் வேண்டுவது இல்வாழ்வானுக் குரிய கடமையாகும். 'தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற், றன்னையே கொல்லும்சினம்' என்பது முதுமொழி. தீய பிறத்தல் சினத்தாலாகுதலான் யார்மாட்டும் வெகுளியை மறத்தல் இன்றியமையாதது. சினம் செல்லுமிடத்து எழும்பா மல் தடுப்பவனே அச்சினத்தை அருளினுல் தடுப்பவனுவான். ஒருவன் எத்தகைய இன்னு செய்யினும் அவன் வெகுளியை மட்டும் உள்ளானெனின் அவன் உள்ளியவெல்லாம் ஒருமிக்கப் பெறுவான் என மறைநூலார் கூறியிருக்கின்றனர்.

தீய எண்ணங்களையும் தீய சொற்களையும் களைய எண்ணங் கொண்டு தம்மிடத்து வசையொழிய வாழ்வார் தீயசெயலும் அறவே ஒழிப்பரென்பது ஒருதலை. பிறருக்கு இன்னுசெய்தல் ஒருவருக்கு உய்யா விழுமம் தருதலான் அதனைச் செய்யாமை நன்று. மனத்தானும் துன்ப மியற்றுபவைகளை எனைத்தானும் செய்யாதிருப்பது சீரிய அறமென்பது தெய்வப்புலவரது துணி பாகும், ஆதலான் இன்னுசெய்தார் எப்பொழுதும் துன்பத்தி லழுந்தி உழல்வாராதலான், தன்னுயிர்க்குத் துன்பமில்லா மையை விரும்புவோர் துன்பம் செய்யாரென்பதைத் தெளிவாக ஆசிரியர், 'நோயெல்லா நோய் செய்தார் மேலவாநோய் செய் யார், நோயின்மை வேண்டுபவர்' என்ற குறளான் தெரிவித் திருக்கின்றது நோக்கற்பாலது. ஒருவருக்கு இன்னு முற்பகலில்

செய்யின் அஃது தானே பிற்பகலில் இன்னா செய்தானுக்கு வரும் என்று 'பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்னா, பிற்பகற் றாமேவரும்' என்ற குறளான் பொய்யில் புலவர் பிறாண்டும் கூறியிருப்பது அறியத்தக்கது.

ஒருவர் ஒருயிர்க்கு இன்னா செய்தலி னிமித்தம் என்றும் துன்பப் படுவரென்று மறைநூல் மொழியா நிற்க மற்றும் அதனைக் கொல்வார்க்கு அம்மறைநூல் யாது புகல்கின்றதென ஆய்வோம். 'நல்லாறெனப் படுவது யாதெனின் யாதொன்றுங் கொல்லாமை சூழுநெறி' என்று நாயனார் அருளினமையால் கொல்லாமையே சிறந்த அறமென்று அவர் அறிவுறுத்தினர். கன்னெஞ்சங்கொண்டு இறைவனது ஆணையால் வாழுகின்ற பிற உயிர்ப் பொருள்களைக் கொன்று வருபவர் இறைவனது படைப்பின் நோக்கத்தைக் கெடுத்தலான் அவர்கள் எக்காலத்தும் இறைவனதருளைப் பெறாது துன்பக் கடலுட்பட்டு வருந்துவர். பிற உயிர்ப் பொருள்களைக் கொன்று அதனால் எய்தற்குரிய ஆக்கம் பெரிதெனினும் அவ்வாக்கம் கருதி கொலைபுரிதல் பெருங்கேட்டினை விளைவிப்பதாகுமென்று 'நன்றாகுமாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக் கொன்றாகு மாக்கங்கடை' என்ற குறட்பாவில் தெய்வப்புலவர் விளக்கியுள்ளதைக் காண்க. உயிர்க்கொலை வேள்வியால் வரும் ஆக்கத்தினும் கொல்லாமையால் வரும் அறம் சாலச் சிறந்ததென 'அவி சொரிந்தாயிரம் வேட்டலினொன்ற, னுயிர்செகுத் துண்ணாமைநன்று' என்ற குறளால் நன்குணரப்படும். கொல்லாமையாகிய அறம் கொண்டொழுகுபவரிடம் உயிருண்ணும் கூற்றும் செல்லாதெனில் கொல்லாமை எத்தகைய அறமென ஒருவாறு புலனாதல்கூடும், 'கொல்லா நலத்தது நோன்மை' என்று நாவலர் பெருமானாகிய திருவள்ளுவர் கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது; மற்றும் 'அருளல்லதியா தெனிற் கொல்லாமை' என்று தெய்வப்புலவர் குறித்திருப்பதினான் அருளாட்சி ஊனுண்பவர்க்கு இல்லையாதல் பெற்றாம். செயிரிற்றலைப் பிரிந்த காட்சியர், புலால் பிறிதொன்றின் புண்ணெனவோர்ந்து உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊனை உண்ணார்; அவ்வாறு ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்கும் வழக்கம்

மக்கள் கைக்கொண்டிருப்பின் எங்ஙனம் உலகில் அருள்நிலை பெற்று நிற்குமென செந்நாப்போதார் வருந்தி, பின் தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரையும் எண்ணி அன்புநெறியால் உலகம் சிறக்க வேண்டுமென வுன்னி 'தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான் பிறி, தின்னுயிர் நீக்கும்வினை' என அருளியதுநோக்கி இன்புறத் தக்கது. உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை சிறந்த அறமாதல்பற்றி பொய்யாமை என்ற அறத்தினிற்கும் சிறந்தது கொல்லாமை ('ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன், பின்சாரப் பொய் யாமை நன்று') எனக்கொண்டு, கொல்லாமை என்ற அறந் தாங்கிய அறிவு வலிமை படைத்தார்க்கு எல்லா வலிமையுமுண் டாகுவதுபோன்று உயிர்க்கொலை செய்து ஊன்பொதி தாங்கி னார்க்கு யாதொரு வலிமையு முண்டாகாதென்று 'அறிவுடை யார் எல்லாம் உடையர்' எனக்குறிப்பால் அறிவுறுத்தியது போற்றற்குரியது.

இவ்வாறு பிறர் துயர் களைவான் நோக்கங்கொண்டு ஏனைய வுயிர்களின்பால் இரக்கமும், அன்பும், அருளும் செறிந்த நல் லொழுக்க முடையார், ஏனைய மக்களின் இனிய வாழ்க்கையைக் கருதி இன்னா செய்தார்க்கு இனியவேசெய்து, பிறர் தமக்கு செய்த தீமையைப் பொறுத்து சான்றாண்மை யுடையவராவர். இத்தகைய நற்குணங்கள் ஒருங்கே நிரம்பிய மனத்தின்கண் மாசிலாது தூயவராயிருப்பவர்தாம் சான்றோரெனப்படுவர். இத்தகைய சான்றோரது சால்பின் தன்மைகளைக் கூறவந்த முதற்பாவலர்

'கடனென்ப நல்லவை யெல்லாம் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு' எனப் பொதுவகை யான் கூறி பின்னர் சிறப்பின் வகையாக

'அன்பு நாணொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ, டைந்து சால்பூன்றிய தூண்';..............'பிறர்தீமை, சொல்லா நலத்தது சால்பு'; 'ஆற்றுவாராற்றல் பணிதலது சான்றோர், மாற்றாரை மாற்றும்படை'; 'சால்பிற்குக் கட்டளை யாதெனிற் றோல்வி, துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல்'; 'இன்னா செய்தார்க்கு மினி யவே செய்யக்கா, லென்ன பயத்ததோ சால்பு' எனக் கூறியுள்

ளார். சுற்றத்தார் மேலல்லாது பிறர்மேலும் மனம் கசிந்த அன்பும், பழியினை தன்மேலேற்றுக் கொள்ளவும், தீயவும்செய்ய நாணலும், யாவரிடத்தும் கைம்மாறு கருதாது தன்னாலியன்ற கடமைகளைக்கடைப்பிடித்துப்புரிதலும்,எவரிடத்தும் எவ்விடத்தும் மெய்ம்மை பேசுதலும், பிறர் தீமை எடுத்தியம்பாதும், ஓர் நற்கருமத்தை முடிக்கும்போது யாவரையும் தாழ்வெனும் தன்மையுடன்வேண்டி துணைக்கொள்ளலும், தம்மின் துலையல்லார் கண்ணும் தம்மைக் குறைந்தவராகக் காட்டிக்கோடலும், இன்னா செய்தார்க்கு மாறாக இனியவே செய்தலும் ஏனைய பிறவும் சான்றோர்பால் காணும் சிறப்புச் செயல்களென நாயனார்கூறி 'கேடும் பெருக்கமு மில்லல்ல நெஞ்சத்துக் கோடாமை'யும், 'சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போலமைந் தொருபாற் கோடாமை'யும் அன்னவருக்கு அணியாக வைத்து எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்ற மேன்மையினைக் கண்டு கொள்க. இத்தகைய குணங்களைக் கைக்கொண்டு இசைபட நின்றவன் அறவியல்போடு இல்லறத்தில்வாழ்பவனாவன். இவ்வண்ணம் 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.' ஆதலின் முறைப்பட இல்லறநெறியில் வழா தொழுகுவோர் அறப்பயன் பெறுதல் கூடுமெனவுமறிக.

மக்களுள் உயர்வு, தாழ்வு அறிவு விளக்கத்தின் பாலமைகின்றதாயிருப்பினும் அறிவுடையொருவன் உலகத்தாருடன் முறை தெரிந்து ஒழுகானாயின் அவன் அறிவீனனாகவே கருதப் படுவன். இதனை 'உலகத்தோடொட்ட வொழுகல் பலகற்றுங், கல்லாரறி விலாதார்' என்ற குறளால் நன்குணரப்படும். இவ்வாறு உலக மக்களொடுகூடி ஒழுகுங் காலத்து, 'நிலத்தியல் பானீர் திரிந்தற்றாகு மாந்தர்க், கினத்தியல்பதாகுமறிவு' என்றதினை, சிற்றினஞ் சேராது நல்வழியினிலே செலுத்தும் பெரியோரைத் துணைகோடல் வேண்டும். ஏனெனின் 'நல்லினத்தி னூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தி, னல்லற் படுப்பதூஉமில்' என்பது பற்றியே. நல்லினத்தோடு சேராவியல்புடையான் தன் அறிவின் துணைகொண்டு 'குணனுங் குடிமையுங் குற்றமுங் குன்றா இனனுமறிந்து' யாம், அவர், எனும் வேற்றுமையுணர்ச்சி

யின்றி நட்டல்வேண்டும். ஏனெனின் 'நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை,' இத்தகைய நட்பு பண்புடையாளரிடமும் அறிவுடையாரிடமுமிருக்குமேல் அஃது பல நன்மைகளை விளைவிக்கும். நட்பு செய்வதில் குடிப்பிறந்தாருடைய நட்பை விலைகொடுத்தாயினும் பெறல் சிறந்ததெனு 'குடிப்பிறந்து தன்கட் பழி நாணுவானைக், கொடுத்துங்கொளல் வேண்டுநட்பு' என்ற குறளில் விளக்கியுள்ளார். 'பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்' என்றபடி மக்களுக்குத் துன்பமுண்டாதலியல்பே. ஊழ்வலியானும் அறிவின் திறத்தானும் ஒருவனுக்கு இடுக்கண் வந்திடின் அதனுள் அல்லலுற்றமிழ்ந்து கரைகாணாது வருந்தும் போது காக்க வல்லுநர் உணர்ச்சி யொத்து நிகழும் நட்புடையாளரே. எனவே நட்பு இன்றியமையாததொன்றே யெனப் பெற்றும். இதுபற்றியே பொய்யில் புலவரும் 'செயற்கரிய யாவுள நட்பினதுபோல், வினைக்கரிய யாவுள காப்பு' எனப் புகன்றனர், இத்தகைய நட்பின் பயனைக் கருதாது, முகநக நட்பித்து, அறிவினை வேறுபடுத்தி இருமையும் கெடுக்கும் இயல்பினராது உணர்வில் கேண்மை தீங்கு பயப்பதலான் அதனைக் கடிந்தொதுக்குதல் வேண்டுமெனத் திருவள்ளுவர்கூறி தீநட்பின் பயனை

(i) மருவுக மாசற்றார் கேண்மை யொன்றீத்து
ஒருவுக வொப்பிலார் நட்பு.

(ii) செய்தே மஞ்சாராச் சிறியவர்புன் கேண்மை
யெய்தலி னெய்தாமை நன்று.

(iii) ஊதியமென்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல்

என்ற குறட்பாக்களால் நன்கு வலியுறுத்துவது அறியற்பாற்று.

நட்டற்குரிய நல்லோரிணக்கம் வாய்க்கப்பெற்று அவரால் சில நன்மையினை ஒருவன் அடைந்தால் அவன் அந்த நன்றியை மறப்பது நன்றன்று, ஒருவன் செய்த நன்றியினை மறவாதே நம் மனத்துட் கொள்வோமாயின் அவன் நமக்கு முன்னராற்றிய இடுக்கண்கள் இருந்தால் அவை யாவும் நம் மனதை விட்டகலும் அதனனே இடுக்கண் செய்ததி னிமித்தம் அவன் மீதிருந்த

பகையுமழியும், இதனை செந்நாப் போதார் 'கொன் றன்ன வின்ன செயினு மவர்செய்த, வொன்று நன் றுள்ளக்கெடும்' என்ற குறளில் விளக்கி யுள்ளதைக் காண்க. மற்றும் 'எந் நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு' என்ற குறள் நன்றி மறவாமையே உணர்த்தப் படுவதை தெளிவு படுத்துகின்றது. எனவே யாவரானும் புகழ்பட வாழ்பவன் பிறர் செய்த நன்றியினை மறவாது பெரி யாரைப் பேணி ஒழுகி, தனக்குத் துன்பம் வந்துற்ற விடத்தும் அப்பெரியாரது நட்பினை என்றும் விடாதிருக்க முயலுவர்.

இவ்வாறு பெரியாரைத் துணைகொண்டு உலக மக்களொடு ஒழுகுங்காலத்து தம்தம் நிலைமைக்கேற்ப முன்னோரால் வகுத் துக்கூறப்பட்ட முறையினை நழுவவிடாது அவைகளின்படி ஒழுகுதல்வேண்டும். இத்தகைய ஒழுக்கமானது யாவருக்கும் சிறப்பைத் தருதலான் அதனை உயிரைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு சிறந்ததாகக் கருதி அதற்கிடையூறில்லாது நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதை அறிந்தவர்களே ஒழுக்கமுடையவர்கள் இஃதுபற்றியே, 'ஒழுக்கம் உயர் குலத்தினன்று' எனவும் 'ஒழுக்கம் விழுப்பந்தரலானொழுக்க, முயிரினு மோம்பப்படும்' எனவும் ஆன்றோர் வாக்குகள் எழுந்தன.

'பரிந் தோம்பிக் காக்க வொழுக்கந் தெரிந் தோம்பித் தேரினுமஃதே துணை' என்றலான், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் துணையாய்நிற்கும் இவ்வொழுக்கத்தினை எவ்வகையானும் கெடா மற்பேணிக் காப்பாற்றல் நம் கடமையாகும். 'நன்றிக்கு வித் தாகும் நல்லொழுக்கம்,' 'ஒழுக்கமுடைமை குடிமை' என்றதி ஞன் எவரெவர் எந்தெந்த நிலைமையில் நிற்கின்றனரோ அவ ரவர்கள் தங்கள் தங்கள் கடமைகளை நெறிபிறழா வண்ணமியற் றுதல் நல்லொழுக்கமென மறைநூல் நவில்கின்றது.

பெறுதற்கரிய யாக்கையினைப் பொலிவுபெற விளங்கவைப் பது நல்லொழுக்கமேயாதலின், அவ்வொழுக்கத்திற்கு இன்றி யமையாதது அறிவே. அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கத்தைத்தவிற பிறிதல்ல. அறிவாவது சொல்வாரது இயல்பைக் கருதாது

அவர் கூறும் பொருளின் பயனைநோக்கி வேண்டப்படுவதைக் கொண்டும் வேண்டப்படாததை நீக்கியும் ஒழுகுதலாம். சொல்வார் பலதிறத்தினராதலான் அவரது இயல்பு நோக்காமை வேண்டும். ஏனெனின் நமக்கு வேண்டப்படுவது பொருளே யன்றிப் பிறிதன்று. இதனைக் குறித்தே

(i) எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.

(ii) எண்பொருளவாகச் செலச் சொலித்தான் பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்பதறிவு.

(iii) எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.

எனத் தமிழ் மறையும் முழங்குகின்றது. இவ்வாறே சொல்வாரது பொருளின் பயனைக் காணுதே ஒழிதல் அறியாமையின் பால் படுவதினானும், அவ்வறியாமையின் பயன் துன்பந்தருதலானும் இதனை அறவே நீக்க முயலல்வேண்டும். மாந்தர் இனத்தியல்பதாகும் அறிவு என வழங்கப்படுதலான் மக்கள் முதற்கண் அறிவுடைய உயர்ந்தோர் கூட்டத்தை உறவாய்க் கொண்டொழுகின் அவ்வறியாமை தேய்வுறும்; ஆய்ந்துபார்க்கின் மக்கள் பிறந்த ஞான்று யாவும் அறியு மாற்றலில்லாதிருந்து பின் பிறருதவியால் உலகப்பொருளின் தன்மையினை அறிந்து வருதல் நாம் எஞ்ஞான்றும் காண்கின்றோம். ஆகவே, அறிவு அனுபவ முதிர்ச்சியினையுடைய பெரியாரின் கூட்டுறவாலே விளங்கப்பெறும் எனப் பெற்றும். இஃதொன்றுமேயல்லாது அப்பெரியார் நற்றுறையிலே நின்று இயற்றப்பெற்றுள்ள நூல்களைக் கற்றலானே அறிவு மேம்பட்டு நுட்பமும் பெருக்கமும் எய்துகின்றதையும் நாம் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். இதனுண்மையினை 'தொட்டனைத் தூறுமணற்கேணி மாந்தர்க்குக், கற்றனைத் தூறுமறிவு' என்ற குறட்பா வலியுறுத்துகின்றது காண்க. அறிவு பெருக்கமெய்தல் கற்பாரின் நோக்கமாகையால் கல்விக்குப் பயன் அறிவெனவும் அறிவிற்குப் பயன் ஒழுக்கமெனவும், அவ்வொழுக்கத்தினை யுணர்ந்து நடக்கக் கல்லாதவர்கள் பலநூல் கற்றும் அறிவிலாரே எனவும் பெற்றும்,

கற்ற கல்வி ஒருவர்க்கு கேடில் விழுச்செல்வமாதலான், அவர் 'ஒருமைக்கட்டான் கற்ற கல்வி எழுமையுமே மாப்புடைத்து.' ஊழ்வயத்ததாகிய துன்பம் வந்துற்ற காலையிலும் கற்றவர் கல்வியின் பயனால் அதனை முன்னறிந்து காக்கும் வல்லமை யுடையராவர். கல்வியிலாரோ அத்தகைய துன்பங்களை ஒல்லும்வகையால் அறியாது இன்னல் பல தாமே தமக்காக்கிக் கொள்வர். இதனை 'அறிவிலார் தாந்தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை செறுவார்க்குஞ் செய்தலரிது.' என்ற பொருளுரையால் கண்டு கொள்க. அறிவு கற்றலினால் பல்குதலாதல்பற்றி, கற்றறி வுடையார் கல்வியின்பயனைக்குறித்து கற்றாரை விரும்பிப்பெரும் புகழும் ஒளியும்பெற்று, தாம் கற்றறியும் பொருள் நுட்பங் களைத் தேருங்காலத்தும் தம்மகத்தே விளைந்த அப்பேரின்பத் தைக்கண்டு தாமே களித்திருப்பது மனிதத் தன்மையன்றென, அதனைப் பிறர்க்கும் விளைவித்து உலகமின்பமடையக் கண்டு விரும்புவர். இஃது பற்றியே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் 'தாமின்புறுவதுலகின் புறக்கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந்தார்,' என்றும், மீண்டும் கல்வியால் விளையும் இன்பம் எத்தகையதென விளக்க, பண்புடையாளரிடம் வாய்த்துக் கொள்ளும் நட்புப் பழகுந்தோறும் இனிதாகுமென்பதற்கு உவமையாக 'நவிறொறு நூனயம்போலும் பயிறொறும், பண்புடையாளர் தொடர்பு' எனவும் கூறியருளியது அறியத்தக்கது. கல்வி இன்பம் பயக்கு தலல்லாது மெய்யுணர்வினையும் வளரச் செய்யும்; வீடு பேற் றிற்குக் காரணமாய்நிற்பது மெய்யுணர்வாகலான் கல்வியும் வீடு பயக்குமென்று கூறுதல் பிழைபடாது. இதனை

'கற்பக்கழி மடமஃகு மடமஃகப்
புற்கந்தீர்ந் திவ்வுலகிற் கோளுணரும் கோளுணர்ந்தால்
தத்துவமான நெறிபடரும் மந்நெறி
இப்பாலுலகத் திசைநிறீஇ யுப்பால்
உயர்ந்த வுலகம் புகும்'

என்ற நான்மணிக் கடிகைச் செய்யுளான் ஓர்ந்துணரப்படும். தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவரும் வீடு பேற்றுக்குக் காரணமா யுள்ள மெய்யுணர்வுகல்வியானெய்தற்பாலதெனுங்கருத்துடைய

ராய் வீடடைதற்கு சிறந்த சாதனங்களையும் காட்டுவது அறிந்து இன்புறத்தக்கது. அவை

(i) நில்லாதவற்றை நிலையினவென் றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

(ii) யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்

(iii) பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணாப் பிறப்பு.

(iv) அவாவில்லார்க் கில்லாகுந் துன்ப மஃதுண்டேற்
றவாஅது மேன்மேல் வரும்,

என்பனவாகும். மாண்பொருளவாகியநாற்பொருளடைதற்குரிய கருவி கல்வியே யாதலான் கற்றவழி கற்றவர் ஒழுகாராயின் அவர்களினும் நனிபேதையில்லை; 'ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத் துந் தானடங்காப் பேதையிற் பேதையாரில்' என்பது பொது மறை.

அறத்திற்குக் கருவியாகிய கல்வியினைப் பெற்றவர் வாலறி வன் நற்றாள் வணங்காராயின் கல்வியினாலுண்டான பயன்களை அவர் சிறிதும் வாய்க்கப்பெறார். 'கற்றதனாலாய பயனென் கொல் வாலறிவ, னற்றாடொழாஅ ரெனின்' என்பது வள்ளுவர் வாய்ச்சொல்; நூல்களைக் கற்றவர் கல்வி யறிவினாய பயனைப் பெற விரும்புவாராயின் அவர்கள் இறை வணக்கமுடையவராய் யொழுகல்வேண்டுமென திருவள்ளுவர் கூறி பின் அவ்விறைவனை யடையும் நெறியினையும் அருளியது நோக்கத்தக்கது. மற்றும் உண்மைநூற் கல்வி நல்லொழுக்கத்திற்கு அரணாக விருந்த போதிலும் நல்லொழுக்கமும் இறைவழிபாடும் ஒன்றற்கொன்று இன்றியமையாதனவாயிருக்கின்றன என்பதையும் திருவள்ளுவர் புலப்படுத்துகின்றார். நல்லொழுக்கமும் இறைவனது திருவடித் தாமரைகளைப் பெறுதற்கு சீரிய நெறியாதலான் நல்லொழுக் கத்திற்கு உறுதுணையாயுள்ளது கடவுள் வணக்கமே என தெய் வப்புலவர் கருதி 'கடவுள் வாழ்த்து' எனும் அதிகாரத்தில் இறைநலம் பற்றாத வாழ்க்கை பயனற்றதென்னும் குறிப்பு

வகையான் வற்புறுத்திக் கூறுவதையு மறிக. காணப்பட்ட தாகிய உலகம் ஒருவனால் உண்டாக்கப்பெற்றிருக்கவேண்டுமென வும், அவனும் முற்றறிவுடையனாகவும் முடிவிலாற்றலுமுடைய னாகவுமிருத்தல் வேண்டுமெனவும் நோக்கங் கொண்டு

அகர முதல வெழுத் தெல்லாமாதி
பகவன் முதற் றேயுலகு

என்ற குறளில் கடவுளிருப்பை நாட்டி,

'கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்றாடொழாஅ ரெனின்'

என்ற குறளால் கல்வி கேள்விகளையுடைய மக்கள் இவ்வுலகில் விரும்பி உழல்வதெல்லாம் இறைவனை அடைதற்பொருட்டே யாதலான், அதற்காக இறை பணி நிற்றல் சிறந்ததெனை வலியுறுத்தி

மலர்மிசையேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ்வார்,
வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பையில,
இருள் சேரிருவினையுஞ் சேராவிறைவன்
பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார்மாட்டு
பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ்வார்,

என்ற குறள்களில் இறைவனை அடையும் நெறிகூறி

தனக்குவமை யில்லாதான்றாள் சேர்ந்தார்க்கல்லான்
மனக்கவலை மாற்றலரிது
அறவாழி யந்தணன்றாள் சேர்ந்தார்க்கல்லாற்
பிறவாழி நீந்தலரிது,
கோளில்பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான்
றாளை வணங்காத்தலை
பிறவிப் பெருங் கடனீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவனடி சேராதார்

என்ற குறள்களால் அந்நெறியில் நில்லார் அடையும் ஏதம்

பலவும் கூறியருளினர் பெருநாவலர்; எனவே கற்றறிவு வாய்ந்தவர் இறை பணியே இன்ப இறுதி நிலையினை அடைவிக்குமென அறிந்து மெய்யுணர்வையடைய முயலல்வேண்டும். இம்முயற்சியே ஒருவனுக்கு எழுமையும் உதவும் கல்வியாகும். இறை பணி தவிர்த்து இறைவனை இகழ்ந்துரைத்தலை மேற்கொள்ளுவார் உலகில் காணப் படுவதோர் பேயென்று ஒதுக்கித் தள்ளுக வெனத் திருவள்ளுவர்

'உலகத்தாருண் டென்பதில்லென் பான்வையத்
தலகையா வைக்கப்படும்'

என்ற குறளின்கண் அருளிச்செய்ததைக் காண்க.

கற்றவர்களின் ஒழுக்கத்தைத் தெளிவிக்க வந்த முதற் பாவலர் கல்லாதாரின் ஒழுக்கம் யாதெனக்கூற முன்வந்ததும் நோக்கத்தக்கது. கல்லாதவர் மானிடப்பிறவியில் பயன்படாமையினை 'விலங்கொடு மக்களனையரிலங்குநூல், கற்றாரோடேனையவர்' என நாயனர் நவின்றும், கல்லாதார் கற்றவர் முன் யாதொன்றும் சொல்லாதிருத்தலே அவர்களது சீரிய ஒழுக்கமெனவும் அதனனே அவர்களை ('கல்லாதவரு நனிநல்லர்') 'நனி நல்லர்' எனவும் பொதுமறையில் அருளியிருப்பது உணரற்பாலது. இலங்குநூலைக் கற்றதனலாய பெரும்பயனைக் கல்லாதவர் இழந்து போகின்றாராதலின், அவர்களும் பிறவியாலடையும் பெரும் பயனைப் பெறுதல் பொருட்டு, அவர்கள் கற்கக் கூடா விட்டாலும் அறிவிற் சிறந்த நல்லோராகிய மிக்கோர் சொல் பவனவற்றைக் கேட்டலாவது செய்தல் அவர்களுக்கு இன்றியமையாததெனத் திருவள்ளுவர் 'கற்றில ராயினுங் கேட்க வஃதொருவற், கொற்கத்தி னூற்றாந்துணை' என திருவாய் மலர்ந்தருளியதனுலும், 'கல்வி' என்ற அதிகாரத்திற்குத் தொடர்பாக 'கேள்வி'யும் வைக்கப்பட்டுள்ள வைப்பு முறையானும் நிறுத்த முறையானும் ஆசிரியர் கருத்து வெளிப்படக் கிடத்தல் அறியற்பாலது. கேள்வி கல்வியே போன்று அறிவு மட்டுமன்றி ஒழுக்கத்தையும் அளிப்பதென 'நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய, வாயினராதலரிது' என்னும் அருமைத் திருக்குறளில் குறிப்பாகத் திருவள்ளுவர் அருளியதையுங்

காண்க. இத்தகைய கேள்விச் சுவை நூல்களின் புலனின்பம் தருவதோடமையாமல் தளர்ச்சி வந்துற்றவிடத்தும் ஊற்றாந் துணையாக நின்று உள்ளத்தையும் சீர்படுத்தி உறுதி பயக்கு மாதலான் அஃதே சிறந்ததெனக் மீண்டும் 'செல்வத்துட் செல் வஞ் செவிச் செல்வ மச்செல்வஞ், செல்வத்துளெல்லாந் தலை' என்ற குறளில் தேவர் அமைத்திருப்பதையும் கல்லாதவர்கேட்டு அகமகிழ்க. மற்றும் 'கேள்வி முயல்' என்றும், 'கற்றலிற் கேட் டலே நன்று' என்றும் 'கற்றதுங் கேட்டதுந் தானே' என்றும் தமிழகத்துச் சான்றோர் கூறியிருத்தலின், இவற்றைப் பொய்யில் புலவர் புகழுரையுடன் ஒப்ப நோக்கி சிந்திக்கற் பாலன. ஆகவே இழைத் துணர்ந் தீண்டிய கேள்வியர், கற்கக் கூடாவிட்டாலும், கற்றறிவின் மிக்க நல்லாரோடும் ஒழுக்க முடையராய் ஒப்பாவார் எனப்பெற்றோம்.

நெடுந்தொகைக் குறும்பொருள்

திரு. வித்துவான். முத்து. சு. மாணிக்கவாசக முதலியார் அவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், போர்டு உயர்பள்ளி, ஆரணி

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 11, மலர் 11, பக்கம் 433)

பா. கூ. பாலை. கல்லாடனார்.

(வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.)

கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் புழுகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
அப்புநுனை யேய்ப்ப அரும்பிய இருப்பைச்
செப்படர் அன்ன செங்குழை அகந்தோ

றிழுதின் அன்ன தீம்புழல் துய்வா
யுழுதுகாண் டுளைய வாகியார் கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பி னன்ன செங்கோட் டியவி
னெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடு நுண்ஞெதி மகளி ரோக்கிய
தொடி மாணுலக்கைத் தூண்டரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடிஞையோடி ரட்டுங்
குன்றுபின் னொழியப் போகியுரந் துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துனைபரி துரக்குந் துஞ்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மா
ணோங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோ ளெய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத
லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண்
மென்றோள்பெற நசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே.

பொருள்:—கொற்றொழில் பொலிவு பெற்ற கூரிய குறிய புழுகாகிய வில்லுடையோர் அம்புறுத் தூணி பெருகப் போகட்ட (மல்லிகை மொட்டு) அம்பின் முனையை ஒக்க அரும்பிய இருப்பை மரத்தின் செப்புத் தகட்டைப் போன்ற செய்ய தளிரினிடந்தோறும் நெய்யிழுது போன்ற (வெள்ளிய) இனிய துளையையுடைய துய்வாய (=பஞ்சு பொருந்திய வாயையுடைய) வாகிய பூக்கள் தாள் நீக்கிக் காணுந் துளையையுடையவாகி ஆர்க்குக் (குடுமி) கழன்று, வானினின்று விழும் ஆலி போலக் காற்றாற் சிதறிப் பவழத்தையொத்த செவந்த மேட்டு வழியிற் குருதியை மேலிற்கொண்டுள்ள நிணத்தினைச் சூழும் அருஞ்சுர

நெறிக்கண் பொருந்திய அழகிய குடிகளையுடைய சிறிய ஊரிடத்து வளைந்த நுண்ணிய கூந்தலையுடைய பெண்டிர் எடுத்த பூண் மாட்சிமைப்பட்ட உலக்கையாற் குத்துகின்ற (போது பாடும்) உரல் வள்ளை(ப்பாட்டானது) நெடிய பெரிய மலையிடத்துப் பேராந்தையின் குரலோடு இரட்டும் குன்று பின்னிடச் சென்று வலியாற் செலுத்திப் பகலவன் மேற்கடற்கண் மறைந்தாலும் (போதற்குரிய) ஊரானது சேய்மைக்கண்ணது என்று கருதாமல், விரைந்து செல்லுங் குதிரையைப் பின்னும்முடுக்கும் துஞ்சாச் செலவினையுடைய எம்மினும் மிக விரைந்துற்றுப், பல கட்டு மாட்சிமைப்பட்ட நல்ல மாளிகையின் ஒருபுடை நின்று, நல்ல பக்கத்தில் பல்லி சொற்படுந்தோறும் வழுத்தி, ஆன்கன்று புகும்மாலையில் நின்றவளைச்சென்றடைந்து குறுகிக்கைகவித்துக் கண்புதைத்துப் பிடி (பெண் யானை)யின் கைபோன்ற முறுக்கி முடித்த கொண்டையைத் தொட்டு வளையணிந்த கைதடவுதல் வரத்தழுவிற்றுக்கொல்? நாணத்தொடு கூடிய கற்பினையும் ஒளி பொருந்திய நுதலினையும் அழகிய இனிய சொல்லினையும் உடைய சிறிய மங்கையின் மெல்லியதோண் முயக்கத்தை அடைய விரும்பிப் போய என் உள்ளம்.

முடிவு:—நாணொடு மிடைந்த கற்பையும் வாணுதலையும் தீங்கிளவியையும் உடைய குறுமகளின் தோள்பெற நசைஇச் சென்ற என் நெஞ்சு எம்மினும் (ஊரை) மிக விரைந்து எய்திப் பின்னர் இல்லின் ஒருசிறை நிலைஇப் பரவி நின்றோளைச் சென்று எய்திக் கைகவித்துக் குறுகிக் கண்புதைத்துப் பின்னகந் தீண்டிக் கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்? என்க.

புழுகின் அப்பு என்றியைத்து இன் அல்வழிக்கண் வந்ததாகக் கொண்டு புழுகாகிய அப்பு என்க. புழுகு-குப்பி, மொட்டம்பு. தூணிவீங்க வில்லோர் பெய்த அப்பு. அப்புநனையேய்ப்ப அரும்பிய இருப்பைத் துய்வாய் (-பூ). இருப்பை என்பது பூ என்னும் பொருட்டாய் நின்றதுய்வாய் என்பதனோடியையும். குழை என்பதனோடியைதலுமாம். செப்படரன்ன செங்குழை. குழையகந்தொறும் துய்வாய் (-பூ) காணப்படுதலை

யுணர்த்தினர். இழுது, துய்வாயிற் கொண்டுள்ள பூவிற்கு நிறம், மென்மை முதலியவற்றால் உவமையாயிற்று.

துய்வாய் என்பது பூ என்னும் பொருளதாய் நின்று தீம் புழல் என்ற அடைகொண்டது. வண்டுகள் மூக்காலுழுது தாள் நீக்கித் துளைகாண்டலை யுணர்த்துவார் 'உழுதுகாண்டுளைய வாகி' என்றார். ஆர்—ஆர்க்கு. பூக்கள் ஆர்க்கு நீங்கிச் சிதறிப் பவழம் போன்ற செம்மேட்டு வழிக்கண் தோன்றுங் காட்சி, குருதியொடுமிடைந்த நிணம்போல விளங்கும் என்றதறிந்து மகிழ்க. நண்ணியவூர் சீறூர் மகளிர் ஒக்கிய உலக்கை. உலக்கைத் தூண்டுரற்பாணி. பாணி குடிஞையோடு இரட்டுங் குன்று. குன்று ஒழியப் போகித்தூரந்து ஞாயிறுபடினும் ஊர் சேய்த்து எனுது பரிதூரக்குந் துஞ்சாச் செலவினையுடைய தலைவன் 'எம்' என்றது தன்மைப் பன்மை. அவ்வூரை அடைய அத்தலைவன் விரைதலினும் வல் விரைந்து எய்துதல் நெஞ்சின் றொழிலாகும். 'எய்தி' என்பவற்றுள் முன்னதுஊரையும் பின்னது தலைவியையும் நெஞ்சு சார்தலைக் குறிக்கும். பல்மாண் ஓங்கிய நல் இல்—பலகட்டு மாட்சிமைப் பட்டோங்கிய நல்ல மாளிகை. இல்லின் ஒரு சிறை நிலைஇப், பல்லி படுதொறும் பரவிக் கன்று புகும் மாலையில் நின்றோளைச் சென்று எய்திக் கவியாக் குறுகிப் புதையாப் பின்னகந் தீண்டிக் கை தைவரத் தோய்ந்தன்றுகொல்? என்க. வல்விரைந்து என மாற்றி மிக விரைந்து எனப்பொருள் கூறுக.

'வல்விரைந்து கடவு' (ஐங்குறு. 482).

நாணுங் கற்பும் உடைய மகள். நுதலுங் கிளவியுமுடைய மகள் மகளின் மென்றோளைப்பெற நசைஇச் சென்ற என் நெஞ்சு தோய்ந்தன்று கொல் என்க. எய்தி நின்றோள் என மாற்றுதல் இனிதன்று. 'பெறனசைஇ' என்றும் பாடமுளது. அதற்குப் பெறுதலை விரும்பி எனப்பொருள் கூறுக.

'கொல்வினை........அத்தம்' என்பது வழியருமையும், 'அத்தம்........குன்று' என்பது குன்றத்து நிலையும், 'குன்று............ விரைந்து' என்பது தலைவனது கடும்போக்கும், 'வல்லெய்தி........

நின்றோள்' என்பது தலைவி தலைவனையெதிர் நோக்கலும், 'எய்தி ....தோய்ந்தன்று கொல்' என்பது தலைவனது நெஞ்சிற்குள்ள விரைவும், 'நாண்........மகள்' என்பது தலைவியின் மாண்பும், 'மென்றோள்........நெஞ்சு' என்பது தலைவனது நெஞ்சு தலைவியிடம் விரைந்து போதற்கேதுவும் விளக்கி நிற்றல் காண்க. இவ்வகையில் இச்செய்யுள் தலைவன் விரைந்து சேறலையும், அவனினும் அவனது நெஞ்சுவிரைந்தோடுதலையும், அங்ஙனம் அஃது ஓடுதற்கேதுவையும், அவன் போகும் வழிக்கடுமையையும், அவ்வழிக்கண் அவ்வேளையில் அவனை அச்சுறுத்தற்பாலதொரு நிகழ்ச்சியையும், அவன் தனது நெஞ்சு தலைவியினிடமேகி யின்னது செய்திருக்குமென்றையுற்றதையும், அவளது சிறப்பையும் செயலையும் அழகுற விளக்குதல் யாவராலும் அறிந்து சாலவும் இன்புறற் பாலதாகும்.

இப்பாட்டினை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்து நூற்று நாற்பத்தாறுவது நூற்பாவின்கண் வரூஉம் "மீட்டு வரவாய்ந்த வகையின் கண்ணும்" என்ற பகுதிக்கு உரை வகுத்த விடத்து, இரட்டுறமொழிதல், என்பதனாற் செய்வினைமுற்றி மீண்டு வருங்கால் வருந்தி நெஞ்சொடு கூறுவனவும் பிறவுங் கொள்க எனக் கூறிப், 'பிறவும்' என்றதற்குக் காட்டாக எடுத்துக் காட்டினார். இதன் ஈற்றிலுள்ள அடிகள் ஆறனையும் காட்டி 'உறுப்புடையது போலுவந்துரைத்தது' என்றார் அவர். (ஷை 196 உரை.) ஆசிரியர் பேராசிரியர் 'அறனளித் துரைத்தல்' என்பது அறக்கிழவனை அன்பு செய்தல். அது 'பாங்கர்ப்பல்லி படுதொறும் பரவிக்கன்று புகுமாலை நின்றோளெய்தி' எனவரும் என்றார். (ஷை 270. உரை) அவரே இப்பாட்டின் முதலொன்பா னடிகளையும் காட்டிப் 'பயனிலை புரிந்த வழக்கு' (ஷை. 309. உரை) என்று குறித்து, இந் நிலத்து மக்கள் அம்பினை உவமையாக்கி ஆண்டையவாகிய இருப்பையின் பூங்கொத்தை உவமிக்கப்படும் பொருளாக்கியும் உவம நிலத்திற்கேற்ற வெண்ணெய்த் திரளோடு கழன்ற பூவினை உவமஞ் செய்தும் அந்நிலத்தியல்பு கூறினமையின் அது பயனிலை புரிந்த வழக்கெனப்பட்டது என விளக்கி

யுள்ளார். (ஷை. 309. உரை) பின்னும் இதனை முழுதுங்காட்டிக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தம்மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங்கண்டு கொள்க என்றார். (ஷை 392. உரை.) "யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு மானோடைந்துங் கன்றெனற்குரிய" என்பதனுரைக்கண், (ஷை. 570) 'கன்றுபுகுமாலை நின்றோளெய்தி' என்று காட்டி 'ஆன்கன்று' எனக் குறித்தார் அவர்.

'இருப்பை........துய்வாய்' என்னும் பகுதியோடு 'அத்த இருப்பை ஆர்கழல் புதுப்பூத் துய்த்த வாயதுகணிலம் பரக்க' (அகம். 15) 'பொரிகாற் பொகுட்டரை யிருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற வாலியொப்பின் தூம்புடைத்திரள் வீ..........எண்கின் இருங்கிளை கவரும் சுரம்' (ஷை 95.) என வரூஉம் பகுதியை ஒத்திடுக.

கொடு நுண்ணோதி=வளைந்த பனிச்சை.
ஒடுங் கீரோதி=சுருள் (பதிற்றுப்: 14. உரை)

'மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிருண்ணும்
வேலை நீ வாழி பொழுது'. (குறள். 1221)

'தோற்றஞ்சால் செக்கருட் பிறைநுதியெயிறுகநாற்றிசையும் நடுக்குறூஉம் மடங்கற்காலைக் கூற்று நக்கதுபோலும் உட்குவருகடுமாலை' (கலி. 120)

'நீசெல்லின், புல்லென்மருண் மாலைப்போழ் தின்று வந்தென்னைக் கொல்லாது போதலரிதால் அதனுடையான் செல்லாது நிற்றலிலேன்' (கலி. 145)

'அகன்ஞாலம் விளக்குந்தன் பல்கதிர் வாயாகப், பகல்நுங்கியது போலப்படு சுடர்கல்சேர, இகல்மிகு நேமியான் நிறம்போல இருள்இவர, நிலவுக் காண்பதுபோல அணிமதி ஏர்தரக், கண்பாயல் பெற்றபோற் கணைக்கால மலர்கூம்பத், தம்புகழ் கேட்டார்போற் றலைசாய்த்து மரந்துஞ்ச, முறுவல் கொள்பவை போல முகையவிழ்பு புதல்நந்தச், சிறுவெதிர்ங் குழல்போலச் சுரும்பிமிர்ந் திம்மெனப், பறவை தம்பார்ப் புள்ளக் கறவை தம்பதிவயிற், கன்றமர் விருப்பொடு மன்று நிறைபுகுதர,

மாவதிசேர மாலை வாள் கொளா, அந்தி அந்தணர் எதிர்கொள அயர்ந்து, செந்தீச் செவ்வழல் தொடங்க வந்ததை, வாலிழை மகளிர் உயிர்பொதி அவிழ்க்கும், காலை யாவ தறியார்,

'மாலை யென்மனூர் மயங்கி யோரே' (கலி. 119.)

மாலைநீ கலந்தவர் காமத்தைக் கனற்றலோ செய்தாய்மன், நலங்கொண்டு நல்காதார் நனிநீத்த புலம்பின்கண், அலந்தவர்க் கணங்காதல் தக்கதோ நினக்கு'

'பிரிந்தவர்க்கு நோயாகிப் புணர்ந்தவர்க்குப் புணையாகித்,
திருந்தாத செயினல்லால் இல்லையோ நினக்கு' (கலி. 148)

'ஒன்றேயெ யிற்றதொரு பெரும்பேயுலகம் விழுங்கவங்காந்து
நின்றாற்போல நிழலுமிழ்ந்து நெடுவெண்டிங்க ளெயிறிலங்க
வின்றேகுருதி வானவாயங் காந்தென்னை விழுங்குவா
னன்றேவந்த திம்மாலை யளியேனுவி யாதாங்கொல்'(சீவக.1660)

'விரிமலர்த் தென்றலாம் வீசு பாசமும்
எரிநிறச் செக்கரும் இருளுங் காட்டலால்
அரியவட் கனல்தரும் அந்தி மாலையாங்
கருநிறச் செம்மயிர்க் காலன் தோன்றினன்'

(கம்ப. மிதிலை.62)

'கூற்றங்கரந்து கொடியபுன் மாலை வடிவுகொண்டு
தோற்றுஞ் சிறுபிறையே எயிறாகத் துறையிருந்து
தேற்றந்தரும் பெடையன்னமுஞ் சேவலுஞ் சேக்கைபுகும்
ஆற்றுந்திறம் அறியேன் அவரோசென் றகன்றனரே'

(அம்பிகாபதிக்கோவை.164)

என்பவற்றால், மாலைக்காலம் கணவனைப்பிரிந்த மகளிர்க்கு மிக்க வருத்தஞ்செய்தலும், புணர்ந்தவர்க்கு இன்பந் தருதலும் உண்டென விளங்கும்.

ஆதலின், பிரிந்தவள் தன் நாயகனை எதிர்நோக்குங்காலம் அதுவாதல் கூறுதேயமையும். அதனை இவ்வகப்பாட்டில், 'பன் மாண்ஓங்கிய நல்இல் ஒருசிறை நிலைஇப் பாங்கர்ப் பல்லி படு தோறும் பரவிக் கன்று புகுமாலை நின்றோள்' எனக் குறித்துள் ளமை யாலறிக.

பல்லியிசைத்தலும் மகளிர்க்கு இடக்கண் துடித்தலும் வலக் கண் துடிக்கலாதிருத்தலும் நன்னிமித்தம் என்பது உலகியல். (இதனை அகம். 88, 151, 289, 351, 387 நற்றிணை 246, 333. ஐந்திணையெழு. 41. கைந்நிலை. 18. திணைமாலை. 80. சீவக. 1909. கலி. 11. 101. முதலியவற்றில் காண்க.)

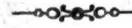
செப்படரன்ன செங்குழைப் பிண்டி எனப் பெருங்கதை (2. 14. 25) யினும் வந்துளது தொடிமாணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி—உலக்கைப்பாட்டு. இஃது உரற்பாட்டு, வள்ளை, வள்ளி, வள்ளைப்பாட்டு எனவுங் கூறப்படுதலுண்டு. இதில் தலைமகனது மலை, திறம் முதலியனவும் பிறவும் வாழ்த்தப்படும். (கலி. 40. 41. 43. உரைக்குறிப்பு) 'குன்றுச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளை' (தொ. பொ. 63.) 'திணைகுறு மகளிர் இசைபடு வள்ளை' (மலைபடு. 342.) 'மனையளகு வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட' (திருவள்ளுவ மாலை. 5) 'வள்ளியோர் மனைச்சிலம்புவ மங்கல வள்ளையே' (கம்ப. நாட். 31.)

அம்பின் நுனை இருப்பை யரும்பிற் குவமை. குடிஞை= பேராந்தை. இஃது இழுகுபறையின் ஓசையைப் போன்று 'குத்திப்புதை' 'சுட்டிக்குவி' என்னும் பொருள் தோன்ற இசைக்கும் என்பர். குடிஞையைப் பற்றிப் பிறுண்டுங் கூறி யிருத்தல் மேல் வருவனவற்றால் அறிக.

'உருள்துடி (உருமிடி எனவும் பாடம் உண்டு) மகுளியிற் பொருள் தெரிந்திசைக்குங், கடுங்குரற் குடிஞைய நெடும் பெருங் குன்றம்' (அகம். 19). 'உருத்தெழு குரலகுடிஞைச் சேவல், புல் சாய் விடரகம் புலம்பவரைய, கல்லெறி இசையி னிரட்டும்' (ஷை. 89). 'துடிக் குடிஞைக் குடிப்பாக் கத்து' (பொருந. 210). 'விரலூன்று படுகண் ஆகுளி கடுப்பக், குடிஞை இரட்டும் நெடு மலை'. (மலைபடு. 140—1) 'விரல் தீண்டுகின்ற முழங்குங் கண்ணை யுடைய சிறு பறையை ஒக்கப் பேராந்தை பேடும் சேவலும் மாறிக் கூப்பிடும் நெடியமலை' (ஷை நச்சினார்க்கினியர் உரை). 'கடுந்துடி, புலிதுஞ்சு நெடுவரைக் குடிஞையோ டிரட்டும்மலை' (புறம்.170). 'அத்தக் குடிஞைத் துடிமருள் தீங்குரல்' (ஷை 370).

'குடிஞை யிரட்டுங் கோடுயர் நெடுவரை' (நன். சூ. 458. மயிலைநாதருரை) 'புனத்த குடிஞை யிரட்டுங் குளிர்வரை' (பழ. 246 அல்லது 375). இரட்டுதல், "படுமணியிரட்டும்..........பணைத்தாள்........யானை" "குடிஞைப் பேடும் சேவலும் மாறிக் கூப்பிடும்" என்பனபோல்வன விடத்து வரற்பாலது. ஒலித்தல் என்ற பொருளிலும் பண்டைச் செய்யுட்களிற் பலவிடத்து வந்துளது (கபிலர். பக். 40.)

இப்பாட்டியற்றி யருளிய கல்லாடனாரைப் பற்றிப் புறநானூற்றுரைப் பதிப்பிற் பாடினோர் வரலாற்றில் மகாமகோபாத்தியாய, தாட்சிணாத்திய கலாநிதி, டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் எழுதி யிருத்தலாற் சிறிது தெரிந்து கொள்ளல்கூடும்.

மதிப்புரை

1. புதியதும் பழயதும்
2. கனம் கிருஷ்ணையர்
3. கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார்

} இம்மூன்று புத்தகங்களும் Doctor. உ. வே. சாமிநாதைய-

அவர்களால் இயற்றப்பட்டவை. சொன்னயம், பொருணயம் மிளிர, கற்போர் இதயம் குளிர, கவின்பெற இயற்றப் பெற்றவை. பொருட்செறிவால், உயர்நோக்கால் தமிழன்பர்க்குப் புதுவிருந்தாவன.

சிந்தனைக் களஞ்சியம்:—இது சேலம் வழக்கறிஞர் திரு. R. V. இராமசுவாமி அவர்களால் இயற்றப்பெற்ற கட்டுரைத் தொகுதி. சிறந்தபொருள்களைப்பற்றி செவ்வியநடையில் எழுதியிருக்கும் கட்டுரைகள். மாணவர்க்கு மிகவும் பயன்படும்.

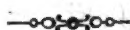
சமயங்களின் சக்கரச் சுழற்சி:—புத்தபெருமான் காசிநகரில் நிகழ்த்திய தர்மோபதேசத்தின் சாரமாகிய இப்பொருளை பிட்சு. சகதீசகாசியர் M.A, அவர்கள் The Turning of the wheel of Religions என்ற தலைப்பில் விரித்தெழுதினர். புத்தபிரானது உபதேசத்தின் நன்மைகளைத் தமிழ்மக்களும் அறிந்து பயனுறும் பெருநோக்குடன் பினங்கு, இந்திய சங்கத் தமிழ்ப் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர் திரு ஆ. மாரிமுத்து அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்துதவிய நூலாகும். பவுத்த தருமத்தின் அடிப்படையான கொள்கைகளைச்செவ்வனம் அறிந்துகோடற்கு ஏற்ற கருவிநூல். சமயத்துறையில் நிற்போர் அனைவரும் கற்றுத் தெளிதற்கான நூல்.

உ

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சை

கல்லூரிக்கு அன்பர்கள் உதவிய "ஆடி" நன்கொடை

திங்கள் நன்கொடை		ரூ.	அ.	ப.
திரு. சித்த வைத்திய சரபம் Dr. ஆ. சோதிபாண்டியன்	அவர்கள்	5	0	0
,, க. நடராசன் B.A., B.L.,	,,	5	0	0
,, நே. அ. அனந்தவிசய முதலியார்	,,	1	8	0
ஆண்டு நன்கொடை				
,, அ. பழனியப்ப பிள்ளை அவர்கள் மளிகை		25	0	0
,, நா. லெ. பா. ஆழ்வார்சாமி நாயடு	,,	20	0	0
,, T. இராதாகிருட்டின நாயடு B.A., B.L., பள்ளியக்கிரகாரம், (ரூ. 5-ல் முதல் தவணை.)	,,	2	0	0

